

[Ole M. Nielsen]

som kortsigtede projekter, men som mere langtrækkende med undervisning i boglige fag og praktisk landbrug. Der er behov for måske nogle tusinde af den slags skoler. Det kræver ikke store investeringer, og vi har veluddannede folk nok til mange skoler. Vi må kunne få noget fornuftigt ud af vores udgifter til dagpenge på den måde.

Vi skal naturligvis passe på, når vi sender personel ud, eksperter på alle niveauer, at disse mennesker ikke lever på en måde, som afrikanerne synes er mere spændende end deres egen. Det kan være et problem at demonstrere vort materiel og vores levevis for dem, måske en af de ting, der får så mange til at tro, at det herlige liv findes i byerne. Vi kan ikke nøjes med at hjælpe med udvikling på det fundamentale niveau, vi må satse meget på at undervise afrikanerne i at kunne indgå i udvikling af demokrati, ligesom undervisningsinstitutioner på højere niveau og forskningsinstitutioner må oprettes og støttes. Også her er det mere personel end materiel, der er brug for.

Som tidligere nævnt er der gode grunde til at hjælpe Afrika for vores egen skyld. Vil vi undgå uoverskuelige folkevandringer i fremtiden, må vi dele vores velfærd, ikke blot med europæere øst og syd for os, men i høj grad med afrikanere. Den allerbedste måde at hjælpe ulande – i dette tilfælde afrikanske lande – på er at fjerne hindringer for deres eksport til os selv. Vi må fjerne told på forarbejdede produkter. Det ville også være effektivt, om de kunne få nogle højere priser for deres råvarer inklusive landbrugsprodukter.

Det er svært at sætte markedskræfterne ud af spillet og sjældent hensigtsmæssigt, men hvis man har vilje til det, kan man afbøde virkningerne af dem. Hvis vi synes, at vi i Danmark betaler for lidt for vores import af f.eks. kaffe, kakao og bomuld, kunne vi beslutte, at vi som en ekstra eksportstøtte til de lande, de pågældende produkter kommer fra, ydede det antal kroner pr. kilo, som vi havde købt varerne for billigt. Hvis vi f.eks. mener, at 25 kr. pr. kg rå kaffe er en passende importpris, kunne vi refundere eksportlandene det antal kroner, vi har sparet, til forskellige projekter i deres lande. Jeg har set, at danske forbrugere i år sparer 1,2 mia. kr. på kaffe, fordi priserne er lave. Et tilsvarende beløb kunne overføres som ekstra projektstøtte til eksportlandene. Nu kommer

kun 20 pct. af vores kaffe fra Afrika, men for kakaos vedkommende kommer det hele vist fra Afrika, og det betaler vi også for lidt for.

Jeg har ikke talt meget om nød- og katastrofehjælp. Danmark må være med ikke alene med fødevarer, som vi har nok af, men også med anden hjælp, f.eks. lægehjælp. Hvis der, som det forlyder, er problemer med at få tilstrækkeligt med frivillige læger til opgaver i Jugoslavien og Afrika, må vi fjerne de organisatoriske og økonomiske hindringer, der er årsagen. Vi tror, at danske læger og sygeplejersker såvel som andre relevante faggrupper vil stille sig til rådighed, når der er behov for det. Det ville være flovt, hvis vi måtte meddele FN, at vi ikke har mennesker til det med den nuværende efterspørgsel.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Det er et stort og vigtigt emne, men det er ikke i orden at tale i 13 minutter. Jeg har ladet det passere, men det er ikke i orden.

Birgitte Husmark (SF):

Som heldigvis mange af Folketingets medlemmer nu har oplevet ved selvsyn, er Afrika en udfordring – også til den vestlige verdens samvittighed. Vestens kolonihistorie og de industrialiserede landes nuværende handelsprotektionisme gør, at vi har et ansvar, og det synes der heldigvis at være meget bred enighed om at vi har.

Selv vil jeg gerne bidrage med et par indtryk fra min anden rejse i Afrikas nyeste demokrati, i hvert fald det nyeste demokrati, der er kommet på benene, Namibia, hvor jeg har haft mulighed for at besøge de yderste landdistrikter sammen med parlamentsmedlemmer fra Irland og fra Tyskland. Namibia adskiller sig fra de fleste afrikanske lande ved at have et blomstrende flerpartidemokrati og ved, at demokratiet på trods af alle vanskeligheder føres ud i de yderste lokalområder.

Fra på mandag og 3 dage frem afholder den nu 2½ år gamle regering det første regional- og lokalvalg. Ved dette valg er kvinderne sikret repræsentation, idet valgloven kræver, at mindst to af lokalrådenes 6 til 10 repræsentanter skal være kvinder. Det er nyt og spændende.

Men heller ikke i Namibia kan man leve af demokrati alene, og landets situation vanske-